

MAX

HIRVIKALLIO

MANNER

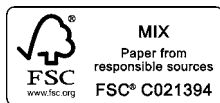
AAVESÄRKY

BAZAR

AAVESÄRKY

MAX
MANNER
AAVESÄRKY

BAZAR

© Max Manner ja Bazar Kustannus 2021
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-279-686-8

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

”Kun Gregor Samsa eräänä aamuna heräsi levottomista unista, huomasi hän muuttuneensa vuoteessa suunnattomaksi syöpäläiseksi.”

Franz Kafka, *Muodonmuutos*
(suom. Aarno Peromies)

Kiitokset
Liisa Väisänen
Jari Louhelainen

PROLOGI

Murha oli murha. Kuinka monesta hän jäisi kiinni – sillä ei ollut lopulta suurtakaan merkitystä. Kaikilla ja kaikella oli loppunsa, eikä tosiasioiden myöntäminen herättänyt hänessä minkäänmoisia tunteita. Pitkittynyt, jomottava aavesärky oli ainoa mitä hän tunsi. Kysymys oli pikemminkin siitä, kuinka hän käytettävissä olevan ajan viettäisi, mihin tai keihin hän voimiaan tuhlaisi. Lopullinen ratkaisu oli syntynyt ällistytävän helposti. Tilanteen ymmärtäminen ja hyväksyminen sekä johtopäätösten vetäminen oli tehnyt särystä siedettävää. Sittemmin krooninen särky oli hänen onnekseen hiipunut.

Hän käänsi kuljetusta odottavan katseensa kadulta. Oli tuntevinaan asvaltista ja rakennuksista huokuvan lämmön ihollaan, vaikka fysiologisesti se oli mahdotonta. Hän kallisti päätään taakse. Siristi silmiään. Antoi elokuisen auringonpaisteen levitä kasvoilleen ja tihrusti luomiensa välistä hämääriin sekoittuvia, haaleiksi taittuvia värisävyjä. Hän keskittyi kuuntelemaan. Oli tavoittavinaan muinaiset vieraan kaupungin äänet. Puheensorinan ja levottomat hihkaisut. Tako-raudalla vahvistettujen puupyöräisten kärryjen kilkattavan kolinan. Whitechapel ja Viiltäjä-Jack, hän ajatteli keskelle 1800-luvun lopun Lontoota pudotessaan. Hän kuvitteli kiireellä rakennetut talot ja hämyisillä kaduilla vetelehtivät kodittomat kerjäläiset. Haistoi sieraimissaan pistelevän savun sekä lian ja ulosteiden kitkerinä leijailevat tuoksut. Poimi katseeseensa almujen anelijat, saastaisina meuhkaavat portot

ja humalaisina toikkaroivat juopot. Sekasortoisen hälinän, turvattomuuden ja väkivallan uhankin hän aisti. Ei ihme, että joku oli päättänyt ryhtyä puhdistustoimiin.

Harva kykeni eläytymään samoin: hyppäämään ajassa, näkemään menneisyyteen ja kokemaan sen tunnelmat autenttisinä. Kun yhden aistin tai raajan menetti, muut terästäytyivät korvaamaan menetettyä kykyä, näin väitettiin. Sattumaa tai ei, hänkin oli ehtinyt menettää paljon. Samasta syystä hänelle oli siunaantunut poikkeuksellisia taitoja. Yksi niistä oli elää rinnakkaisissa todellisuuksissa. Kuviteltu maailma lievitti tuskaa, olemassa oleva taas ylläpiti piinaa. Ei niin, että hän olisi tuntenut tosielämää vuosikaudet sävyttäneen särkynsä fyysisenä ilmiönä tai tuntenut ylipäänsä mitään muutakaan, siihen hän ei ollut kyennyt enää aikoihin. Jos lääketieteeseen oli uskomista, särky ei syntynyt menetetyssä ruumiinosassa vaan aivoissa, jonne tieto vauriosta välittyi. Hänen kohdallaan tilanne oli toinen. Päivittäinen kipu oli syntynyt ja elänyt pelkästään aivoissa. Se oli vallannut hänet kokonaan, muokannut hänet tunteettomaksi ja lopulta fyysisille särville immuuniksi. Kärsimys oli muuttanut muotoaan kasvamalla osaksi häntä. Siihen eivät tehonneet lääkkeet tai hoidot, ei terapia eikä kuntoutus. Kolotus oli läpäissyt aivoikuoren ja syrjäyttänyt syvemmälle tunkeutuessaan niin fyysisen kuin psyykkisenkin herkkyyden. Tuska oli takertunut kipukeskukseen, työntänyt sinne veitsenterävät kyntensä ja kaivanut aivopoimuihin itselleen kotipesän. Lopulta aavesäryn lievittämisestä oli muodostunut hänelle intohimo. Miltei kaiken kokeiltuaan hän oli onnistunut löytämään keinon parantaa oloaan. Kipurujen koettelema mieli kaipasi lisää euforista lievitystä, jano kasvoi koko ajan. Joten, kun linja-auto seisautui viimein kohdalle, hän räpäytti silmänsä auki, kiipesi kyytiin ja vilautti elektroniselle lukijalle bussikorttiaan. Oli aika leikkiä hetki.

Autossa oli kymmenkunta matkustajaa. Istuikohan penkeillä joku, joka halusi päästä hengestään? Hän olisi hyvinkin voinut poimia matkustajista yhden ja päättää tämän kohtalosta. Itsevarmaa vallantunnetta oli hankala peitellä, se kävi työstä. Hän hakeutui vapaalle penkille matkustamon keskivaiheilla, ja kun matkanteko seisahtui katujen risteykseen heti alkuunsa, hän vilkaisi käytävän vastakkaisella puolella istuvaa tyttöä. Tämä oli korkeintaan parinkymmenen. Vaaleat, kiiltävät, pitkälle poninhännälle sidotut hiukset. Valkoinen löysästi istuva paitapusero. Arvottomia helyjä nupullaan olevien rintojen välissä. Puhelin kasvaneena kämmeneen kiinni. Polvista revityt farkut ja verenpunaiset tennistossut. Ei, tyttö ei kiihottanut häntä tarpeeksi, ja hän hylkäsi ajatuksensa ja käänsi katseensa eteen, ennen kuin tyttö ehti huomata hänen tuijotuksensa.

Linja-auto seisoa jurrasi Aurakadun ja Linnankadun risteyksessä. Hetken hän leikitteli ajatuksella, että kertoisi kansamatkustajille tarinansa. Olisi nautinnollista nähdä heidän reaktionsa. Joihinkin iskisi varmuudella silmitön paniikki. Toiset lamaantuisivat aloilleen, laskisivat ehkä alleen tai purskahtaisivat lohduttomaan parkuun, kuka mitenkään. Joku ehkä karkaisi hänen päälleen tai pyrki kaikkiin keinoihin ulos autosta. Mutta vain harva kykeni sellaiseen. Useimmat ihmiset muistuttivat hiiriä. He olivat pelokkaita ja säälittäviä. Ennenaikaisen kuoleman arvoisia.

Kun auto kaartoi Linnankadulle, hän nojasi ohimonsa ikkunalasiin ja sulki luomensa. Mieleen välähti kohtausta taannoin nähdyistä elokuvasta. Pitäisiköhän hänenkin hommata muoviin laminoitu kortti tarpeen tullen esitettäväksi? *Anteeksi käytökseni, tämä johtuu terveydentilastani. Lisää kääntöpuolella, kortissa lukisi. Minulla on diagnosoitu vakava sairaus. Se aiheuttaa äkillistä ja toistuvaa, hallitsematonta ja tunteista riippumatonta tappamisenhalua. Vastaavaa saattaa ilmetä*

henkilöillä, joilla on aivovamma tai tiettyjä neurologisia sairauksia. Palautathan kortin alla olevaan osoitteeseen, kiitos.

Äkkiä kuvitelma vaihtui muistoon; seuraavaksi silmiin leimahtanut näky oli turhankin todentuntuinen.

Istun räsymatolla ja hamuan keittiön pöytää, sen kulmikkaaksi muotoiltua jalkaa. Käteni on onnettoman pieni ja voimaton. Hapuileva ote ei tahdo pitää, hyvä kun pysyn edes istuvillani. Näen likaantuneiden sukkahousujen koristamat jalat, kuin kaksi valtaisaa taivasiin kohoavaa tolppaa. Nostan katseeni, koska ihailen lähellä seisovaa joka solullani. Äidin polvi notkahtaa. Hän nojaa lantiota tiskipöytänsä. Jokin kärryää pannulla. Äidin käden vierestä kohoaa liekki. Pullo nousee huulille. Niitä on tiskipöydällä paljon, ja ne ovat tummanruskeita. En tiedä mitä ruskeat pullot sisältävät, mutta osaan jo yhdistää ne äidin horjumiseen. Hän sihahtaa jotain ilkeältä kuulostavaa, kolauttaa pannun levyltä toiselle. Metallin kilahdus kuuluu metalliin. Liekki sammuu. Äidin nuokahtelevat silmät liikkuvat hitaanlaisesti kohti ikkunaa. Lasi on täplittynyt sateesta. Palaneen käry leviää, niskani väsy. Tuijotan omia punaisten sukkien peittämiä varpaitani. Katson puista leikkikalikkaa, jonka kylkeen on maalattu iso keltainen kirjain. Lattia narahduttaa. Tiskipöytänsä tukeutuva äiti putoaa polvilleen. Nostan katseen uudestaan. Saan osakseni äidin huomion, mutta se huokuu tyhjyyttä. En tiedä, mikä päivä tänään on, mutta isäkin on kotona, hän oli tässä vasta äsken. Sanojakin kuulin monta perä perää, ymmärsin niistä vain jokusen. Säikähdin, kun rumien sanojen litanian päättyi ulko-oven kolahdukseen. Se ei ollut ensimmäinen kerta. Äidin meikki on valunut mustiksi juoviksi poskille. Tuijotan häntä. Äiti pelottaa minua, hän on yhtä aikaa paikalla ja poissa. Heilautan kättä, ja kirjainpalikka luisuu kauemmas. Samassa tunnen otteen, se puristaa minua kainaloista ja nostaa ilmaan. Äiti rutistaa

minua kylkeään vasten. Haistan palaneen käryn ja ruskeiden pullojen sisällön äidin hengityksestä. Hän silittää suortuviani, sormet kutittavat niskaa. Kosketus on jääkylmä.

Luojan kiitos – tai miksei paholaisenkin – hän ajatteli bussin nytkähdykseen havahtuessaan. Länsikeskuksen Citymarket väikkyi jo etuvasemmalla, joten kohta hän saapuisi perille. Hän astui bussista ulos viimeisenä.

Birgitta Väre, oli hänen ensimmäinen ajatuksensa, kun hän lähti kävelemään pysäkiltä. Turku sai Väreestä ensimmäisen uhrinsa. Ensimmäisestä kerrasta oli kulunut jo kaksi vuotta. Kuten Väreinkin, myös vuotta myöhemmin murhaamansa Katariina Suomisen hän oli löytänyt Facebookista. Tarkasti valittu väärennetty profiili, harmittomaksi verhoiltu kaveripyyntö sekä rimpsu tunteikkaita viestejä, ja kumpikin naisista oli ollut valmis tapaamiseen. Ällistyttävän vaivatonta ja nautinnollista, hän hymähti mielessään liikekeskuksen ovien avautuessa.

Kuvaavaa oli sekin, että ensimmäiseksi murhapaikaksi valikoitui tunnelmaan sopiva Luostarin välikatu Vanhan Suurtorin kupeessa. Vähän niin kuin Mary-Ann Nichols, yksi Viiltäjä-Jackin uhreista, myös Birgitta Väre löydettiin vasta aamutuimaan. Herran jestas, millaisen tunnevyöryn ensimmäinen kerta olikaan saanut aikaan! Menneiden muis-teleminen nostatti edelleen ihon kananlihalle.

Hän käveli muutaman askeleen wc-tiloihin johtavaa käytävää, seisahtui aloilleen ja nojautui seinään. Oli pakko hengitellä hetki syvään. Sulkea silmät vielä kertaalleen. Muis-toihin eläytyminen iski harvoin näin voimakkaana; hän mil-tei vapisi nautinnosta ja oli tuntevinaan ihollaan Birgitta Värein lämmön. Naisen viekoittelevan parfyymien ja kiihtyneen hengityksen kasvoillaan pakottaessaan tämän kujaa reu-nustavaa rosoista kivimuuria vasten. Hän arveli puristaneensa

veistä kohtuuttomankin lujaa, olihan se sentään hänen ensimmäinen murhansa. Hän muisti, kuinka terä uppoutui rasahtuen vaatteiden läpi naisen alavatsaan ja pyöri siellä aikansa. Kuinka nainen alkoi tosissaan huutaa. Kuinka kaksi nopeaa kaulaan suunnattua viiltoa keskeytti kirkumisen.

– Anteeksi, onhan täällä kaikki hyvin? kohdalle pysähtynyt kauppakeskuksen vartija kysyi huolestuneena.

Hän säpsähti ja nyökkäsi.

– On. Kaikki on mainiosti. Alkoi vaan heikottaa, verensokeri taitaa olla alhaalla.

Vartija vilkaisi myymälöiden suuntaan.

– Onneksi apu on lähellä. Kannattaa varmaan käydä ostamassa...

– Totta. Suklaata tai kolaa, jotain makeaa, tiedetään.

Vartija katsoi häneen empien.

– Pärjättehän varmasti?

– Ilman muuta, hän vakuutti ja vilkaisi ohimennen asiakasvessoille, – tuntuu, että olo helpottaa jo hivenen. Taidan käydä huuhtelemassa kasvot ja juomassa vähän vettä.

Vartija katsoi hänen peräänsä, kunnes yleisö-wc:n ovi sulkeutui.

Postin palvelupisteessä aika oli käydä pitkäksi. Väliin mahtui kaksi vuoronumeroa. Oli oiva tilaisuus muistella lisää.

Katariina Suominen, hänen toinen uhrinsa lähes päivälleen vuosi Väreen murhaa myöhemmin. Vaikka varsinaisen tappamisen hurmos ei ehkä vastannut ensimmäistä kertaa, näyttävyydessä ei jääty jälkeen. Hän oli lukinnut vastaan rimpuilevan naisen ranteistaan rautatieaseman ylikulkusiltaan. Muilta osin lopputulos muistutti Birgitta Väreen tapausta.

Tiskin takana häärivä virkailija ilmoitti hänen numeronsa. Hän siirtyi lähemmäs ja ojensi saapumisilmoituksen.

– Kiitos, totesi virkailija ja siirtyi lappua tarkastellen hyllyjen väliin.

Tässä vaiheessa kämmenet aina hikosivat.

Virkailija siirteli lukulaseja silmille ja pois.

Pakettia odottava vaihtoi jalkaa.

Viimein lähetys löytyi.

– Jos saan vielä kuittauksen tuohon, kiitos.

Hän kirjoitti nimensä, sitä oli turha salailla. Tarttui pakettiin ja kiikutti sen ulos rakennuksesta.

Mielensä hän rohkaisi vasta paluumatkan yksinäisyydessä bussin takapenkillä. Taskussa piilotellut mattoveitsi tuli tarpeeseen. Kun laatikon tiukasti teipattu pahvikansi viimein raottui, nenään lehahti voimakas silikonin tuoksu. Siitä pääsisi eroon saippualla ja kunnon tuuletuksella. Hän työnsi kämmenensä laatikon sisään ja raotti kansia lisää vain todetakseen ostoksensa kurantiksi. Hän hymyili. Aivan kuten Gregor Samsa, hänkin kykeni muuntautumaan joksikin toiseksi.

LUKU 1

Suonissa kuohuva veri kihelmöi iholla ja ohimoissa jyskytti. Harri aavisti menettäneensä pelin, tilanne enteili katkeraa loppua. Hän ei tulisi selviytymään tästä viekkaukella, voimalla tai nopeudella, ei edes hyvällä tuurilla. Hän haukkoi henkeä, pyyhkäisi kasvojaan, jännitti jokaista lihastaan ja puristi rystytset valkoisina kahvaa. Kevätkesällä murtuneet nilkka ja ranne eivät olleet vielä kunnossa. Harri antoi viheliäiselle vastustajalle liikaakin tasoitusta. Hän nosti katseensa kohdattakseen kivikoviksi jäykistyneet, määrätietoiset kasvot. Vastustajan silmistä heijastui tappamisen meininki. Vastapuoli oli saapunut paikalle vain yhden asian tähden. Riepotellakseen hänet henkiahieveriin ja pyyhkiäkseen hänellä lattiaa.

Voimat olivat vähissä, ja Harri pidätti hengitystään. Seuraa-va isku pääsi yllättämään hänet täysin. Räjähävä laaki osui keskelle rintaa. Huulilta karkasi ähkäisy, ote kirposi kahvasta ja Harri romahti polvilleen. Silmissä sumeni. Suussa maistui rauta. Pettymys oli kuviteltua karvaampi, sillä Harri tiesi panneensa kaiken peliin eikä sekään ollut riittänyt.

Verkon alitse kiirehtinyt Ville Aula nappasi kentälle pudonneen sulkapallomailan ja kosketti veljellisesti Harrin olkaa.

– Sorry, ei ollut tarkoitus lyödä kohti.

Harri nojasi nelinkontin lattiaan ja huomasi kenttään putoilevat hikipisarat. Hän vilkaisi hengästyneenä sivulleen.

– Ei haittaa, voimat vaan loppuivat.

Toverillinen ote kirposi olkapäältä.

– Hyvä matsi joka tapauksessa. Annoit odotettua kovemman vastuksen, Ville kehui.

Harri pudisti päätään. Hän köynsi jaloilleen ja horjahti.

– Kaikki hyvin? Ville kysyi.

Harri nyökkäsi kohti seinustaa reunustavia penkkirivejä.

– Istutaan hetkeksi. Vedetään vähän henkeä ja pakataan kamat.

– Ehdit kai sentään saunaan? Ville kysyi.

Harri katsahti olkansa yli. Pelikaverin kasvoilta ei erottanut merkkiäkään siitä, että takana oli tiukka tunnin kestänyt aamuinen sulkapallomatsi. Villen pelipaita oli sentään aavistuksen kastunut rinnasta.

– No jos hetkeksi, Harri sanoi, lysähti istumaan ja kuivasi kasvonsa pyyhkeeseen. – Puolen tunnin päästä pitäisi olla jo palaverissa.

– Tosiaan, viereen istahtanut Ville sanoi, – taisit aloittaa taas duunit.

Harri ahnehti vettä, sitä valui suupielistä arpien koristamalle kaulalle.

– Jep, paluu arkeen koitti viime viikolla.

– Turusta tuli taas astetta turvallisempi kaupunki, kun seriffi on paikalla, Ville virnisti.

Harri hymähti ja raapi nilkkaansa, kun leikkausarvet kutisivat.

– Entä sinulla? hän kysyi.

– Mitä minusta? Ville sanoi.

– Kouluthan alkavat taas pian ja pääset sivistämään nuorisoa historian tietämykselläsi.

– Ei kyllä huvittaisi yhtään, jos suoraan sanon. On niin paljon muuta mietittävää.

Ville pujotti pyyhkeen niskaansa ja hymyili. Harri päätti olla kyselemättä enempää.

Pukuhuoneessa Harrin huomio kiinnittyi pelivaatteista kuoriutuvan Villen käsiproteesiin. Pelatessa sitä ei edes huomannut, niin jäntevää ja tarkasti koordinoitua Villen liikkuminen oli. Raajan menetykseen johtanut trauma oli sattunut tietävästi jo lapsena. Kyynänpään alta alkava proteesi oli oikeassa kädessä, mutta Ville oli onneksi osoittautunut vasenkätiseksi jo leikki-iässä.

Harri kiristi kylpypyyhkeen lanteilleen, ja Villekin nousi aloiltaan.

– Viimeinen lauteilla on mätämuna, Ville tokaisi ja koikelehti kiireellä suihkuhuoneen kautta saunaan.

Harri ei halunnut kiirehtiä, vaikka aika oli kortilla. Kun hän sai saunan oven auki, Ville kökötti jo ylälauteella. Hän levitti pefletin ja istuutui Villen seuraksi. Ville heitti löylyä ja irvisti.

– Laskeskelin tässä, että viime kerrasta on jo melkoisesti aikaa. Edellinen pelikerta taisi olla parisen vuotta sitten, ja viimeksi me taidettiin tavata...

– Nooran hautajaisissa, Harri totesi.

– Niinpä, Ville sanoi. – Otan osaa, edelleen.

Harri selvensi kurkkuaan. Pala oli pienentynyt entisestä, mutta silti se piti pakottaa nieluun.

– Mitäpä tuosta. Kyllä tässä jo pärjäillään.

– En halunnut muistuttaa koko asiasta. Mietin vain mitä sinulle mahtaa kuulua, kun ei olla aikoihin nähty. Yritin joskus soittaakin, mutta kuulin että olit muuttanut Espanjaan.

– Portugaliin, Harri korjasi.

– Hyvä, että nyt pitkästä aikaa törmättiin, Ville sanoi.

Harri ei ollut siitä vielä aivan varma.

– Entä itse? hän kysyi. – Vieläkö rakkaus kukoistaa?

Ville hymähti.

– Tarkoitatko Kirsyä? Me erosimme reilu vuosi sitten.

– Älä hullujasi puhu, Harri hämmästeli.

– Kaikki ei mennyt aivan kuten Strömsössä.

– Okei, Harri nyökkäsi hetken mietittyään. Hänen tietäkseen Villen ja Kirsin avioliitto oli kestänyt lähemmäs kaksikymmentä vuotta. – Toivottavasti asiat ovat siitäkkin huolimatta mallillaan.

– No, Ville tuumasi, nappasi taas löylykauhan ja nakkasi vettä kiville, – ero sujui kohtuullisen kitkattomasti. Lapset jäivät äidilleen, tapaan heitä pari kertaa kuussa.

– Mukava kuulla.

– Toisaalta, Ville päätti jatkaa, – minussahan se vika taisi olla.

– Miten niin? Harri kysyi.

– Retkahdin toiseen naiseen. Hemmetin tyyppillistä, eikö? Tapahtuneelle voisi nauraa itsekin, jos siinä olisi jotain nauramista.

Harri vihelsi.

– Ihmisten avioeroja on yleensä mahdoton kommentoida sivusta. Niiden taustalla saattaa olla ihan mitä tahansa. Kuka tämä toinen nainen mahtaa olla?

Ville pyyhkäisi hikeä.

– Hänen nimensä on Iris. Iris Bergström. Ongelma on siinä, etten...

– Päädyitkö ojasta allikkoon? Harri keskeytti.

Vastaus tuli huokauksen saattelemana.

– Vaikka ollaan oltu kimpassa melkein vuosi, en tiedä vieläkään, onko hän lintu vai kala. Emme asu virallisesti yhdessä, tosin Iris viettää suurimman osan ajasta minun luonani. Seurustelu on sanalla sanoen tiivistä.

Harri oli kuunnellut hiljaa ja keskittyneesti. Vastauksen muodostuminen kesti tovin.

– Kaikki ottaa oman aikansa, uuteen kumppaniin tottuminenkin.

Ville tarttui Harria käsivarresta. Puristuksen voima yllätti Harrin.

– Ei. Tämä ei ole alkuunkaan niin yksinkertaista, Ville sanoi päätään pudistellen. Hän ymmärsi sentään irrottaa otteensa. – Mutta sinulla lienee kiire, joten jutellaan näistä paremmalla ajalla.

– Kuten haluat, Harri totesi ja nousi lauteilta mennäkseen suihkuun. Ville tuli samalla ovenavauksella.

– Tuli mieleen kysäistä yhtä juttua ennen kuin lähdet, Ville sanoi, kun he olivat saaneet puettua.

– Kysy pois, Harri kehotti ja vilkaisi kelloaan kiireen merkiksi.

– Kun äsken sivuttiin Nooran poismenoa...

– Niin? Harri kysyi.

– Onko sinulla ollut mitään sutinaa sittemmin?

Harri kallisti päätään ja raapi otsaansa.

– Miten tuon nyt ottaa, hän totesi ja ajatteli Anettea. Ehkä tämä oli jo herännyt ja ehtinyt kaivata häntä.

– Äsh, unohda että kysyin, niin taitaa olla parempi, Ville lausahti.

– Ei hätää, Harri vakuutti. – Ja kyllä, jotain sutinan tapais- ta saattaa olla meneillään.

Ville vastasi hymyllä. – Arvasin. Sen vaan vaistoa.

Harri iski silmää. – Jatketaan näistä ensi viikolla. Mutta vaihdetaan aamuinen pelivuoro iltaan, jos mahdollista, se sopisi minulle paremmin.

Ville nappasi lattialta kassinsa ja sanoi: – Ensi viikosta tulikin mieleen...

Harri vilkaisi taas kelloonsa. Hän joutuisi vielä oikomaan mutkia palaveriin ehtiäkseen.

– Mitä sanoisit, jos kutsuisimme sinut pikku pippaloihin tässä piakkoin, vähän niin kuin kesän lopettajaisiin tai jotain?

– Venetsialaisiin? Harri kysyi.

– Jos niitä sillä nimellä haluaa kutsua. Miten on? Voit ottaa halutessasi seuralaisen mukaan. Kävisikö mahdollisesti heti tulevana perjantaina tai lauantaina? Meillä ei pitäisi olla Iiriksen kanssa mitään kummempaa sovittuna.

– Lauantai sopii varmaan paremmin, Harri vastasi hetken mietittyään.

– Eli lyödäänkö lukkoon? Ville kysyi ajatuksesta silminnähten innostuneena.

– Täytyy tarkistaa kalenteri, Harri tuumasi ja tuli taas ajatelleeksi Anetta.

– Soita heti kun tiedät, Ville pyysi. – Grillataan, otetaan vähän bisseä ja viiniä. Tico tico ja niin edelleen.

Harri peruutti ovelle.

– Palaan huomenissa asiaan, hän totesi ja tuli vilkaiseeksi Villen urheilukassia, ennen kuin ovi hänen takanaan sulkeutui. Sen valkoisissa kangaskahvoissa erottui punaisia tahroja, vähän kuin verisiä sormenjälkiä.

LUKU 2

Kolmaskaan soittokerta ei tuottanut tulosta. Anette ei vastannut. Harri sujautti kännykän farkkutakkinsa rintataskuun, avasi Mitsubishin oven ja astui parkkihalliin. Sinivalkoisten autojen valtaamassa tilassa tuoksui pesuaineille ja pakokaasuille. Jossain kolahti palo-ovi. Harri suunnisti hallin poikki äänen suuntaan. Kun hän tarttui kahvaan, puhelin alkoi soida. Anette, Harri ajatteli viedessään luurin korvalle.

– Huomenta, rakas.

– Oho, odotettua nuorempi naisääni sanoi.

Harri nappasi puhelimen korvaltaan ja tarkisti soittajan nimen. Julia.

– Joko oot poikkeuksellisen hyvällä tuulella tai sitten ehdit kuvitella soittajaksi jonkun muun, Julia sanoi.

Kellarikäytävälle ehtinyt Harri painoi hissien kutsunappulaa.

– Saa kai tytärtäänkin rakkaaksi kutsua. Siksi toiseksi, olen ymmärtääkseni suhteellisen usein hyvällä päällä.

– Heh, Julia hymähti, – oon kuullut tuon rakas-sanan sun suusta varmaan joskus teininä viimeksi.

– Ikä teettää kaikenmoista kummaa, Harri tuumasi.

Hissi saapui kohdalle. Harri astui sisään ja painoi tummaksi kulunutta neljännen kerroksen nappulaa.

– Kiirettä vaan pukkaa. Olen taas duunissa, ja kaiken lisäksi olen kymmenen minuuttia myöhässä, joten jos mitenkään sopii...

Harri kuuli Julian turhautuneen huokaisun.

– Kuuntele, iskä. Sä et tuu uskomaan korviasi, tää shitti on ihan uskomatonta.

– Voidaan kai silti yrittää, Harri kannusti.

– Kuulin just, että mun vuokrasoppari keskeytyy kuukaudeksi. Ne aikovat laittaa jonkun ihmeen vesijohto- ja viemäri-sirkuksen pystyyn, ja mun pitää häipyä täältä kuukaudeksi.

Harri tunsi nytkähdyksen polvissaan, ja hissini ovi aukesi neljänteen. Julian kertoma uutinen ei häntä juurikaan hetkauttanut, hänestä se kuului luokkaan ”elämän normaalit ja ohimenevät ja siksi suhteellisen merkityksettömät epä-mukavuustekijät, jotka kuuluivat isossa kuvassa jokaisen elollisen narratiiviin”.

– Eikä siinä mitään, Julia puhisi, – satuin vaan kuulemaan tästä vasta eilen. Just tyyppillistä. Olin tipahtanut isännöitsijän postituslistalta ja... Tää on ihan perseestä, tuntuu joltain hiton hädöltä.

Harri oli tullut tutkintaryhmän tiloihin ja madalsi ääntään.

– Otetaan rauhallisesti, tuohan on tilapäistä. Milloin asunnon pitää olla tyhjä?

Julia tuhahti.

– No arvaa. Remontti alkaa ensi maanantaina, ja mun kämppä on ensimmäisten joukossa.

– Asiat järjestyvät, usko huviksesi. Oletko kysellyt kavereilta apuja? Harri kysyi ja tiesi myöhästyvänsä palaverista jo ihan kunnolla.

– Tietenkin. Hennalle ja Eerikalle ei käy, ymmärrän niitä täysin. Kaikilla on oma elämä.

– Joten jatkat kyselemistä, Harri sanoi. – Kysyt seuraavaksi kavereilta, joilla ei ole omaa elämää.

– Hehheh, iskä. Vaihtoehtoja ei ole muutenkaan kovin montaa.

Harri vaistosi keskustelun saaman suunnan.

– Jos kävisi niin, ettet löydäkään ketään, joka...

Lause keskeytyi, kun ovi heilahti yllättäen auki ja psykologian opinnot hiljattain loppuun saattanut rikoskonstaapeli Heli Tuisku kiirehti käytävään.

– Pitää ottaa parit kopsut, hän mumisi huomattuaan Harriin pitelevän puhelinta korvalla. Paperinivaskaa heilautettuaan hän marssi matkoihinsa.

– Mitä sitten? Julia kuului tiedustelevan. Äänensävy oli odottava.

– Häätäpauksessa toimin tietysti majoitusmestarina, ei kahta kysymystä. Jos vain ensin kyselet läpi kaikki...

– Iskä, Julia keskeytti.

– Noh?

– Mä tiesin, että suhun voi luottaa.

– Totta kai voi, Harri vakuutti ja tajusi samassa, että suusta pääsi suuri ja rupinen sammakko.

– Palaan asiaan viimeistään huomenna, Julia sanoi.

Puhelu katkesi, ja kännykkä tipahti taskuun. Harri veti keuhkot täyteen ilmaa ja tunsi taas ilkeitä vihlaisuja eri puolilla kehoa. Hän koputti kerran pari tavan vuoksi ja avasi neukkarin oven vain todetakseen, että huoneessa odotti oletetun kuuden sijasta neljä henkilöä. Tuisku oli todistetusti kopiointitehtävissä. Tutkintaryhmää johtavaa Olavi Ahoa ei näkynyt missään.

– Anteeksi viivästys, Harri sanoi pöydän viereen hakeutuessaan, – tuli vähän mutkia matkaan...

Kännykän elämöinti keskeytti pahoittelut. Harri pujotteli puhelimen uudelleen taskusta, vilkaisi näyttöä ja hylkäsi puhelun. Jossain rintalastan alla nipisti vähän, mutta laite sai siirtyä äänettömään tilaan.

– Ei ehditty vielä aloittaa, Sakari Väistö totesi haukotellen ja käsivarsiaan venytellen, – Olkkukin vitkastelee taas jossain.

VIILTÄJÄ-JACKIN PALUU NYKYPÄIVÄN TURKUUN

Kaksi julmaa viiltelysurmaa on työllistänyt Turun rikospoliisia Harri Hirvikallion palatessa töihin virkavapaaltaan. Krp:n tutkittaviksi siirtyneet murhat ovat tapahtuneet lähes päivälleen vuoden välein.

Syytettynä on poliisille entuudestaan tuttu rikollinen, ja oikeudenkäyntiprosessi on alkamassa, mutta todisteet eivät vakuuta Hirvikalliota ja hänen kollegoitaan. Edellisestä murhasta on jälleen kulunut vuosi, ja monen mielessä kytee paha aavistus kolmannelta verityön uhrista.

Max Mannerin neljännessä Hirvikallio-dekkarissa rikosylikonstaapeli Harri Hirvikallion on oltava viiltäjän veistä nopeampi. Taitavasti naamioituvan tappajan jäljillä ei voi koskaan olla varma, kenen kasvoja katsoo silmästä silmään.

84.2 • ISBN 978-952-279-686-8

www.bazarikustannus.fi